

sem silfurband í ljóssins glóð,
að svölu, n sævar ós.

Já, þar var dagsins draumaland,
mig dreymdi *líka* þar,
er geislinn lagði band við band
af björtum himins stjörnu sand
og jörðin brosið bar.

Eg reisti marga helga höll
af himinviðum þeim,
og beztu lífsins ljósín öll
þar lýstu andans draumafjöll
í horfnum, sokknum heim.

En dranginn hár við himinský
hann hló og grét í senn,
hann vissi að sólin vermdi hlý,
en var það ekki bernska ný
því vetur vakir enn?

Og þessi litlu blómabörn
í brekkum draumalands,
það mat hann aðeins vonarvörn
en voru það ekki drottins börn,
því ástin hún er hans?

Ó, því að deyða lítið ljós
þú lífsins sólar guð?
Ó drottinn, því að dæma rós
sem dreymir meira kærleiksljós?
—Eg get það ekki guð!

Það svífa fyrir sjönum manns
svo svípleg ástaljós,
en leiti maður ljósgjafans